

Niimi Nankichi

VULPEA GON

ȘI ALTE PĂVEȘTIRI

Cu ilustrații de Carmen Pariu

Traducere din limba japoneză
și note de Ana-Maria Fujii



POLIROM
2025

Cuprins

Satul Hananoki și tâlharii	5
Camelia de care era priponită o vacă.....	29
La cumpărat mănuși.....	49
Vulpoiul Gon.....	59
Libelula roșie.....	73
Lampa bunicului	81
Povestea lui Kyusuke.....	109
Minciuni	119

Seara, micul vulpoi se frământă în vizuina lui.

„Fără doar și poate, mama lui Hyoju, căzută la pat, o fi spus că ar mânca niște țipar. Așa că Hyoju a scos năvodul, dar eu m-am ținut de rele și i-am luat peștii. Și uite-așa, Hyoju n-a avut ce să-i mai dea mamei să mănânce. Pesemne că s-o fi stins, săraca, gândindu-se numai la asta. Vai, o fi murit zicând: «Vreau să mănânc țipar, vreau să mănânc țipar». Of, de n-aș fi făcut una ca asta...”

III

Hyoju spăla orzul lângă fântâna roșie. Până de curând trăise în sărăcie doar cu mama lui, iar acum, după ce ea murise, rămăsese singur pe lume.

„Hyoju e orfan, așa cum sunt și eu“, își spuse Gon privindu-l din spatele magaziei.

Nici nu se îndepărtă bine, că îi ajunse la urechi glasul unui negustor de pește:

— Avem sardine ieftine și proaspete!

Gon alergă în direcția de unde se auzea glasul gălăgios. Într-o clipă, soția lui Yasuke se ivi pe ușa din dos și spuse:

— Adu încoace câteva.

Negustorul lăsa pe marginea drumului cotiga încărcată cu pește, luă o mână de sardine strălucitoare și

le duse în casa lui Yasuke. Între timp, Gon înhăță vreo cinci-șase pești, îi scoase din coș și se întoarse pe unde venise. Apoi aruncă sardinele în casa lui Hyoju pe ușa din dos și porni către vizuina lui. Privind în urmă de pe o colină de pe drum, zări silueta mică a lui Hyoju, care încă mai spăla orzul la fântână.

Gon își spuse că făcuse o primă faptă bună în schimbul întâmplării cu țiparii.

În ziua următoare, vulpoiul adună o mulțime de castane de pe munte și le duse acasă la Hyoju. Aruncându-și privirea pe ușa din dos, Gon îl văzu pe Hyoju așezat la masa de prânz, căzut pe gânduri cu castronul în mână. Ciudat lucru, avea pe obraz o vânătaie. Când se întreba ce-o fi pățit, Hyoju începu să bombăne de unul singur:

— Cine-o fi aruncat sardinele în casa mea? Să-i mulțumesc că am fost făcut hoț și că am avut de tras cu vânzătorul de pește!

Gon rămase încurcat: „Săracul Hyoju a fost bătut de negustor și rănit în halul ăsta“.

Vulpoiul se duse roată pe la magazie și, după ce lăsa castanele în fața ușii, se întoarse în pădure.

Și în zilele următoare Gon culese castane și le aduse acasă la Hyoju. Ba, după câteva zile, mai puse și vreo două-trei ciuperci lângă ele.

IV

Era o seară scăldată de razele lunii. Gon pornise aiurea, căutând distracție. După ce trecu de castelul stăpânului Nakayama și mai merse o vreme, i se păru că cineva se apropie de el pe drumeagul îngust. Cri-cri-cri! cântau cicadele.

Gon se ascunse pe marginea drumului și stătu nemișcat. Niște glasuri se apropiau din ce în ce mai mult. Cei care vorbeau erau Hyoju și Kasuke, un țăran.

— Stai să vezi, Kasuke, spunea primul.

— Ce-i?

— Mi se tot întâmplă niște pozne în ultima vreme.

— Adică?

— Nu știu cine-o fi, dar după ce-a murit mama, cineva îmi aduce în fiecare zi castane și ciuperci.

— Ei, nu mai spune? Cin' să fie?

— Păi, după cum tocmai ți-am spus, nu știu cine-i. Le lasă fără ca eu să bag de seamă.

Gon se luă după cei doi.

— E adevărat, carevasăzică?

— Chiar e adevărat. Dacă nu mă crezi, vino mâine ca să vezi cu ochii tăi. Îți arăt castanele primite.

— Hmm, ce ciudățenii se întâmplă.

Cei doi merseră mai departe în tăcere.

Kasuke se întoarse brusc și se uită în urmă. Gon se sperie și se opri, făcându-se mic de tot, dar Kasuke o luă iar din loc, fără să-l fi observat. Cei doi ajunseră la ferma lui Kichibei și intrară în casă. Toc-toc-toc! bătea toaca de lemn, iar pe panoul



de hârtie din dreptul ferestrei luminate se vedea umbra unui cap mare de călugăr.

„A, se ține o rugăciune“, își dădu seama Gon, ghemuindu-se lângă fântână.

Mai trecu ceva timp și mai veniră vreo trei oameni care intrară în casa lui Kichibei. Voci citind sutre răzbăteau până afară¹.

Y

Gon stătu ghemuit lângă fântână până la sfârșitul rugăciunii. Hyoju și Kasuke se pregăteau să plece împreună, așa cum veniseră. Vulpoiul se luă iar după ei, mergând lipit de umbra lui Hyoju, ca să tragă cu urechea la ce vorbesc.

Când ajunseră în fața castelului, Kasuke aduse vorba:

— Ce spuneai mai devreme, este, fără doar și poate, un miracol.

— Cum? exclamă mirat Hyoju privindu-l în ochi.

1. Sutrele (din hinduism, budism) sunt culegeri de cugetări, texte considerate a fi învățămintele lui Buddha.

— M-am tot gândit de când mi-ai povestit și cred că aici nu e mâna unui om, ci un miracol. Cuiva din ceruri i s-a făcut milă de tine că ai rămas singur pe lume și, în bunătatea sa, îți trimite tot felul de daruri.

— Oare așa să fie?

— Sigur că e așa. Ar fi bine să-i mulțumești în fiecare zi.

— Hmm...

Gon era de părere că omul vorbește vrute și nevrute. „Deși eu sunt cel care aduce castanele și ciupercile, auzi tu, nu mie să-mi mulțumească, ci Celui de Sus. Lucrurile nu merg deloc în direcția în care m-aș fi așteptat.“

VI

În ziua următoare, Gon se îndreaptă spre casa lui Hyoju, aducându-i castane. Acesta împletea o sfoară în magazie, așa că vulpoiul intră pe furiș în casă pe ușa din dos.

Chiar în clipa aceea, Hyoju ridică privirea. „Nu cumva Gon mi-a intrat în casă? Vulpoiul ăla care odată mi-a furat țiparii a venit iar să mai facă vreo boacăna. Ei, lasă că-i arăt eu“, își zise el.